

Simone Foekens

Gevonden droom

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Thom kijkt peinzend voor zich uit. Holland... Wat een kans! Hij zou er zo graag heen willen, maar kan hij het wel maken om naar Holland – ‘Nederland’, zou zijn grootvader hem verbeteren – te gaan?

Hij herleest de mail die zijn vriend Hank hem doorstuurde, waarin hij opmerkzaam gemaakt wordt op een opdracht bij een softwareontwikkelingsbedrijf in het geboorteland van zijn grootvader. Het land waar hij altijd grote belangstelling voor heeft gehad, niet in het minst door het feit dat zijn grootvader vaak levendig en beeldend vertelde over de vaderlandse geschiedenis van dat kleine landje aan de zee. Verhalen over de Tachtigjarige Oorlog, de Reformatie, de Franse overheersing, over ridders en kastelen. Hij eindigde altijd bij de Tweede Wereldoorlog. Wat een intrigerend rijke geschiedenis voor zo'n klein landje, en wát een verschil met Amerika, waar de historie in vergelijking met die van Europa zo kort is en de geschiedenis gedomineerd wordt door de Burgeroorlog en de onafhankelijkheidsverklaring. O ja, de aankomst van de *Mayflower* met de eerste pelgrims was natuurlijk ook een

duidelijk punt in de Amerikaanse geschiedenis, zoiets als het jaar nul. Ja, in die zin trekt het hem om de kans te grijpen en betaald een aantal maanden door te brengen in dat kleine landje onder de zeespiegel.

Hij leest het bericht nog eens zorgvuldig door. Anderhalf jaar geleden had hij er geen ogenblik mee gewacht om te reageren op deze opdracht, maar nu Timothy er niet meer is, twijfelt hij.

1

‘Wat ben je stil?’

Lila schudt haar hoofd en grijpt het nog bijna volle bierglas van het morsige tafeltje voor haar. In één teug werkt ze het spul naar binnen. De bittere smaak doet haar mond samenknijpen. Waarom drinkt ze dit als ze het eigenlijk niet eens lekker vindt?

Een gevoel van vervreemding overvalt haar.

Het kroegje vlak bij de universiteit trekt zich in een waas terug uit haar belevingswereld. Het drukke geroezemoes vervaagt en de groep druk pratende en bier drinkende studenten beziet ze ineens van een afstand. Ze staat erbuiten alsof ze in een vacuümbubbel zit. Nog een keer schudt ze haar hoofd tegen haar vriendin Carola als die haar vraag herhaalt.

Ze veegt met haar hand over haar voorhoofd, maar het vreemde gevoel buiten dit wereldje geplaatst te zijn, verdwijnt er niet door. Bizar. Ze ziet hoe Carola haar schouders ophaalt en zich op haar eigen drukke wijze in een van de langs en door elkaar lopende gesprekken mengt. Het doet haar niets.

Ze moet opstaan, bedenkt ze alsof ze een

marionet is die zichzelf besturen moet. Houterig komt ze overeind. Het bier zakt in haar benen, een duizeling in haar hoofd achterlatend. Ze telt. Het is ook geen wonder, ze heeft vier biertjes op, waarvan ze de laatste zo naar binnen gegoten heeft, en dat op een vrijwel nuchtere maag.

Ze hoort zichzelf een algemene groet roepen naar de groep en maakt een vage, stuurloze zwaai met een arm.

Naar buiten! Wordt ze geroepen? Het interesseert haar niet en ze duwt de afgebladderde, krakende deur open. Hopelijk raakt ze in de frisse, koele buitenlucht dat rare gevoel kwijt.

Je hoort weleens van mensen die het gevoel hebben uit hun lichaam te treden en dan zichzelf bijvoorbeeld op de operatietafel zien liggen. Wat haar nu overkomt lijkt wel net zoiets. Dat zou toch verschrikkelijk eng moeten zijn, maar het gekke is dat ze zich er niet druk over kan maken.

Ze huivert, want de wind is kil en donkere wolken zorgen voor een sombere omgeving. Het regent niet, nog niet. Zonder erover na te denken loopt ze naar de vijver en staart naar haar door de golfjes vertekende spiegelbeeld. Ze rilt weer. Het vreemde gevoel wil maar niet wijken.

Ze schrikt als iemand haar vastpakt. Juist

daardoor valt ze bijna in het water. Heftig met haar armen zwaaiend zoekt ze haar evenwicht.

‘Wat is er? Wat doe je raar!’ Carola trekt haar weg van de rand.

Lila ziet hoe Carola haar bezorgd aankijkt en ze begint te lachen. Het is of door de schrik de bubbel waarin ze gevangen zat, geknapt is en alles op slag weer normaal is.

‘Geen idee, ik denk te veel gedronken.’

‘Dat beetje?’ sneert Carola. ‘Daar wordt een mug nog niet dronken van.’

Lila haalt haar schouders op. Ze heeft geen zin om een weerwoord te geven. Dat is zeker een uitvloeisel van die vreemde stemming van daarnet, want normaal gesproken zit ze niet om woorden verlegen. Ze pakt haar jas aan die Carola over haar arm heeft. Geen wonder dat ze het koud heeft, ze is zo zonder jas naar buiten gelopen en daar zijn de temperaturen echt nog niet naar.

‘Dank je,’ zegt ze.

‘Zal ik met je meegaan?’ vraagt Carola.

‘Nee,’ antwoordt Lila. Ze draait zich om en loopt weg.

Pas als ze op haar studentenkamer is en staand voor het raam doelloos over de huizen-

massa staart, dringt het tot haar door dat ze wel erg bot was. Ze pakt haar mobiel en stuurt Carola een berichtje. Carola reageert direct. Ze blijkt meer ongerust dan boos en stelt voor om langs te komen en chinees mee te nemen om te vieren dat de tentamens erop zitten.

Inwendig griezelt Lila van de woorden tentamens en chinees, maar ze zegt er niets van omdat haar vriendin het zo goed bedoelt. Ze snapt trouwens niets van zichzelf, want normaal gesproken is ze dol op chinees.

Het is intussen gaan regenen. Dat past wel bij haar sombere stemming, denkt ze met galgenhumor. Hè bah, ze zit zichzelf echt in de weg! Ze baalt ervan. Hopelijk lukt het Carola om haar op te vrolijken.

Met haar vinger volgt ze de sporen die de regendruppels op het raam maken. Deze tentamenperiode mag dan afgelopen zijn, klaar is ze er nog niet mee. Het tentamen van deze ochtend heeft ze in elk geval hopeloos verprutst, en al gingen de andere tentamens redelijk, ze begint er steeds meer aan te twijfelen of de studie Nederlands wel echt iets voor haar is. Ja, ze leest graag. Haar belangstelling is ook heel breed, want poëzie, literatuur, maar ook thrillers en

romantische boeken mag ze graag lezen. Of het voldoende basis is voor een studie Nederlands? Na haar eindexamen, toen ze toch iets moest, leek het van wel, maar nu...

Ze volgt een nieuwe druppel die zijn grillige spoor over de ruit trekt.

Een stevige bons op de deur vertelt haar dat Carola er is.

‘Binnen,’ roept ze en ze neemt zich voor zich over haar depressieve stemming heen te zetten en er een gezellige avond van te maken om ervoor te zorgen dat Carola zich geen zorgen meer over haar maakt. Carola is een beste meid, maar ze ziet soms snel leeuwen en beren op de weg, een enkele keer terecht, maar vaker onterecht, waardoor ze met de beste bedoelingen kans ziet mensen juist dieper de put in te praten dan ze al zaten. Het gekke is dat ze juist nuchter en doortastend reageert als er echte problemen zijn. Lila herinnert zich dat Carola een keer zei dat dat kwam omdat ze al zoveel noodscenario's had bedacht, dat er altijd een oplossing paraat was. Ze glimlacht. Carola-logica.

Vlug pakt ze borden, bestek en waterglazen. Alsjeblieft even geen alcohol meer!

Carola mikt haar natte jas op het kapstokje

aan de deur, trekt haar doorweekte schoenen uit en zet ze onder de verwarming. Ze zet de tasjes van de chinees op de tafel.

‘Wat ben je nu weer aan het prutsen?’ lacht ze als ze ziet dat Lila in sneltreinvaart ruimte op de tafel maakt door haar naaidoos opzij te schuiven en allerlei lappen schots en scheef op elkaar te stapelen.

‘Ach, zomaar,’ zegt Lila vaag, terwijl ze een stofschaar in de naaidoos legt.

Carola haalt de bakjes uit de goedkope, witte plastic tasjes, maakt het papier dat om de bakken gevouwen is los en haalt de deksels van de bakjes af.

‘Wat heb je meegenomen? Mihoen natuurlijk, wat nog meer? O, ik zie het al, babi pangang, saté en wat is dit? Tjaptjoi? Ja? Lekker! En nog twee loempia’s ook. Dacht je dat we honger hadden?’ praat Lila druk.

‘Ik heb wel trek, hoor,’ lacht Carola. ‘Zoveel heb ik nog niet gegeten vandaag en na al dat bier...’

Lila rilt. ‘Brr, bier.’

‘Vanmiddag was je er anders niet vies van,’ merkt Carola op.

‘Jawel, eigenlijk wel. Eigenlijk lust ik helemaal

geen bier,' bekennt Lila zacht.

'Waarom drink je het dan?'

Lila schokschoudert. 'Nou, gewoon...'

'Niets gewoon,' vindt Carola resoluut. 'Ben jij nou gek!'

Lila haalt haar schouders op. Ja, misschien wel, denkt ze.

'Is het om Remon?' vraagt Carola. 'O nee, dat kan niet. Je hebt altijd al bier gedronken,' constateert ze verwonderd.

'Ach ja, ik dacht dat het erbij hoorde en ik wilde niet uit de toon vallen. Ik leer het wel drinken, dacht ik. Maar dat is niet zo. Ik vind bier nog steeds vies! Ik drink het nooit meer,' besluit Lila ineens resoluut.

'Goed zo!' zegt Carola. 'Maar nu eerst eten, want ik heb honger als een wolf. En jij moet ook goed eten, want je deed daarstraks echt wel raar, hoor. Straks word je nog ziek.'

Lila neemt met tegenzin een minuscuul hapje babi pangang en merkt dat ze eigenlijk heel veel trek heeft. Ineens moet ze zich bedwingen om niet met grote happen haar bord leeg te schrokken. Het is ook het eerste wat ze eet vandaag, op een haastig afgesneden plak ontbijtkoek vanochtend na, realiseert ze zich. Geen wonder dat ze